Ч. 34. Субота 14 (27) лютого 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Потверджує ся вість о неудачи японьскої маринарки під Порт-Артуром. Японцї мабуть числили на то, що росийска фльота і залога в Порт-Артурі буде як першим разом неприготовлена і несторожна; тимчасом завели ся дуже. Намістник Алексієв надіслав цареви слїдуючу депешу:

„Дня 24 сего місяця о 3 год. 45 мін. рано напав неприятель на „Ретвізана“ і кілька торпедовцїв та хотів ввести до порту великі пороходи наповнені материялами вибуховими. „Ретвізан“ добачив перші торпедовцї, підходячі до него, що таки стали его атакувати, розпочав сильний огонь на неприятеля і знищив при тім два японьскі пароходи. Один з тих пароходів потонув коло морскої ліхтарнї на півострові, званім „Тигром“, а другий затонув коло гори „Золотої“. На торпедовцї стріляно дальше. Над раном видко було на пристанї чотири знищені пароходи і 8 торпедовцїв, котрі відплили скоро, щоби получити ся з японьскою фльотою, стоячою на широкім мори. Часть залоги, котра виратувала ся, забрали японьскі торпедовцї; прочі мабуть потопили ся. Кажу тепер перешукати цїле побереже. В'їзд до порту єсть вільний“.

Послїдна замітка Алексієва, що в'їзд до порту єсть вільний, разом зі звісткою, що Японцї хотїли завести до порту великі пароходи наповнені вибуховими материялами, вказує рішучо на то, що Японцї хотїли затарасувати великими кораблями в'їзд до порту і так замкнути в нїм росийску фльоту, щоби она не могла таки зовсїм рушити ся. Що вже були близькі того, вказує на то повідомлене Алексієва, котрий каже, що один з тих кораблїв затонув коло морскої ліхтарнї на півострові званім „Тигром.“ Згадана ліхтарня морска знаходить ся на горі званій „Тигром“, якраз в тім місци, де зачинає ся або де виходить устє порту на широке море. А треба знати, що в'їзд до порту, особливо же для великих кораблїв єсть дуже небезпечний і они мусять уважно держати ся середини, щоби не попасти де на підводні лави. В тій цїли на противнім кінци порту знаходить ся стация сиґналова, котра як в день, так в ночи показує, якої дороги мають кораблї держати ся. В ночи ще в часї мира показують дорогу плаваючі на боях ліхтарнї. Алексієв доносить дальше:

„Повну неудачу неприятельского пляну приписую знаменитому станови води і нищачій акциї „Ретвізана.“ Два японьскі пароходи ще горять. На пристанї видко плаваючі міни, а у великій віддалї два відділи неприятельскої фльоти. Три кружляки, які я вислав в погоню за неприятелем, казав я відкликати і завернути назад до пристанї, щоби усунути плаваючі міни. По нашій сторонї не було страти.“

З Нючванґ, міста, коло котрого манджурска зелїзниця розходить ся в два боки, до Пекіну і до Порт Артура, доносять, що в цїлій Манджуриї оголошено відозву намістника Алексієва, в котрій він взиває жителїв, щоби помагали росийскому войску, а коли би того не послухали, то будуть карані смертию.

Сими днями рознесли були ґазети чутку, що Японцї змусили цїсаря Кореї, щоби він зрік ся пановання, і так фактично взяли Корею в своє посїдане і завели там вже свою адміністрацию. Тепер доносять з Вашинґтону, що тамошний секретар державний Гай одержав вість, що Японія заключила договір з Кореєю, на основі котрого Японія ручить за независимість і ненарушимість Кореї.

Аґентия Гаваса доносить з Шанґаю: Після вістий наспівших тут з Кореї корпус армії японьскої в силї 30.000 мужа висів на беріг в Чемульпо і розвиває ся межи Сеулем а Финґянґом. Передна сторожа єсть вже в походї. Внаслїдок того, що потеплїло, дороги в цїлій Кореї дуже попсовали ся а через то довіз поживи і муниції єсть дуже утруджений. З того самого жерела доносять, що хіньске правительство позволило росийскій канонірцї „Манджур“ позістати в Шанґаю, але під условием,

---

19)

Слїди їздця.

(Повість з англійского).

(Дальше).

XX
На ліоньскім двірци.

Норберт не мало здивував ся, коли сер Еверард, котрий день по різдві вернув до дому, сказав ему, що він і Валлї мають намір від'їхати на Полудне. Першою его гадкою було, аби поїхати з Валлею разом, але сер Еверард опер ся тому.

— Нї за що в сьвітї, любий Норберте — сказав. — Твої наміри не сьмiють на тім терпіти, длятого, що я маю слабі груди. Вибори в Гайклерк відбудуть ся в лютім. Ти зголосив свою кандидатуру і коли хочеш перейти, мусиш ще богато потрудити ся. Із всього, що я чую, будеш мати тверду борбу з ліберадами. Нї, Норберте, стережи своїх полїтичних інтересів, а я між тим буду з Валлею гостити на Рівієрі і може на кілька тижднів загляну й до муринів в Альжирі. Як добре пійде, вернемо разом з ластівками.

— Зречу ся того вибору; позвольте менї їхати з собою, сер Еверарде. То буде немов завдаток нашої щасливої будучности — просив Норберт.

— Такого щастя не вільно випереджувати. Цїню твою честилюбивість, Норберте, і я навіть менше поважав би тебе, коли би ти так легко вирік ся твоїх надій і стремлень. Гадаю, що й ти сам себе менше цїнив би, коли-б ти в такій хвили виїхав за границю.

— Однако я чув би себе щасливим.

— Нї, Норберте, погорда самим собою і щастє не ходять в парі. Ти уважав би себе нужденим.

І на тім стало, що Норберт мав супроводити від'їзджаючих лише до Парижа, а відтак мав в слїдуючім місяци приготовляти собі підставу до виборів. Ще один день перевели суджені самі з собою, відтак Валлї приготовила ся до від'їзду і засумована ходила по всїх комнатах дому.

Емма, єї покоївка, покінчила з паковане̂м і відійшла, аби попрощати ся зріднею. Валлї остала сама одна в комнатах, що тепер видались єї пустими.

Єї спальня була та сама, яку мала єї мати в короткім пожитю свого подружа. То була хороша комната з широкими, чотирокутними вікнами, з котрих розлягав ся вид на парк, озеро і розлогі поля. То була комната, в котрій Валлї прийшла на сьвіт і в котрій єї мати умерла. Сер Еверард перепровадив ся по смерти жени на другий конець дому, він лиш раз, коли Валлї була хора, заглянув сюди. Але для Валлї комната, в котрій молода єї мати спочила вічним сном, не мала нїчо страшного. Для неї була она сьвята. Любила глядїти на річи, на котрих спочивали очи єї матери і з вдоволене̂м сиділа в низькім, вишиваним фотели, якого уживала єї мати; старі порцелянові тацки на коминї, малі книжки клясичної прози і поезиї, що стояли на поличках коло ліжок — всього того дотикала колись рука єї матери.

Пред старою японьскою шафкою задержала ся в задумі. Не знаючи сама добре длячого, витягала одну шуфляду за другою і переглядала, що в них єсть. В одній найшла кілька листів свого власного почерку, запрошеня, концертові проґрами, самі безвартістні річи; в другій лежали мушлї, зівялі цьвіти, зірвані перед двома, трема роками в часї альпейских прогульок, в третій зужиті кисти, в четвертій на половину порожні тарельці фарб. Відтак витягнула ще одну шуфляду, котра від смерти матери не була уживана. Ще перед лїтами, коли спровадила ся до тої комнати, прикрила єї тонким веліновим папером. Тепер піднесла его немов мимохіть і почала на ново укладати ті дрібницї.

То були самі останки молодого і елеґантного жіночого житя — незначні а однако знаменні — зломаний віер з слоневої кости і з перґамину замальованого сильфами і ґрациями, довга, біла рукавичка з золотими вишивками, рожа, що, здавало ся, все ще пахне, кілька дорогих, старих кружев, кільканайцять густо записаних листів від замужних сестер і вкінци щось, що, хоч як було звичайне і просте, дуже зачудовало Валлї.

То була жовта стяжка, такої самої краски і рода, як та, яка Валлї найшна на підлозї в комнатї тїтки Дори. Цїлком така сама що до краски і тканини — в тім не було сумніву.

коли керма корабля буде відчіплена і огонь під вітрилами загашений. Японьский кружляк, що знаходить ся у Вузунґу, має відплисти на північ.

Бюро Райтера доносить з Токіо: Зі звітів місцевих банків виходить, що підписка на народну позичку военну в сумі 100 міліонів єнів (єн = 2 К 30 с.) принесла майже чотири рази тілько. Навіть слуги і робітники брали участь в підписці

Новинки.

Львів дня 26-го лютого 1904.

— **Перенесеня.** Галицка Дирекция ц. к. почт і телеґрафів перенесла комісарів будівництва: Леоп. Кона з Кракова, Сим. Шорнштайна з Тарнова і Арт. Скапі із Стрия до Львова, а Фр. Рибку з Тернополя до Стрия; відтак зі Львова ад'юнктів будівництва: Ів. Бедерника до Станиславова, Йос. Фалика до Тернополя і Он. Ґудза до Тарнова, вкінци ад'юнкта будівництва Каз. Дутчиньского з Станиславова до Кракова.

— **З драматичного товариства ім. Котляревского.** Тому, що заповіджене на 25-ого с. м. засїдане видїлу не могло відбути ся, просить ся всїх пп. видїлових і їх заступників, аби конче явились на першім конститууючім засїданю видїлу, що відбуде ся в суботу дня о 7-ій годинї вечером в Рускій Бесїдї, Ринок ч. 10.

— **В справі еміґрациї до Америки.** Австрийске міністерство внутрішних справ оголосило пересторогу перед еміґрациею до Америки. На основі консулярних звітів новоприбувшим до півн. Америки еміґрантам тяжко найти місце з причини замкненя многих фабрик і підприемств. Перевозові товариства перевезли кораблями від 1 жовтня до 10 падолиста 1903 р. понад 27.000 осіб з Америки до Европи. Більшість подорожних належала до тої самої катеґориї, що їде до Америки на зарібки. Були се переважно Славяни.

— **Вісти з Американьскої Руси.** Для ужитку Русинів в Америцї вийшли з друку дві книжки: „Руско-анґлїйский Провідник“ і „Руско-анґлїйский Словарець“. (Провідник коштує 50, а Словарець 20 амер. центів). — На руску церков в Гладишові в Галичинї зложили американьскі Русини з 5 місцевостий в Ню-Йорскім краю в місяцях жовтни, падолистї і грудни 1903 року 231 долярів 50 центів. — В Auburn. N. Y., помер 22 січня Іван Курила, зі Смільника в лїськім повітї, перший основатель братства в тїй місцевости. — В Плїмавт, Па., втратив житє Дмитро Папаровский, член тамошного братства і „Руско-Нар. Союза“; при роботї на зелїзничім шляху льокомотива зломила ему ногу, а хоч у шпиталю відрізано єї, він таки помер, полишивши жінку й 7 дїтий, що перед пятьма місяцями приїхали з краю. — На кару смерти через повішене засудив суд в Мавк-Чонк, Па., Словака Мартина Лещиньского за убийство Русинки Мариї Яник з Лянсдорф задля того, що виповіла була ему мешкане.

— **Найтяжший чоловік.** Після анґлїйских часописий найтяжшим чоловіком на сьвітї мае бути якийсь Тома Ленґлей в Льондонї. Ленґлей уродив ся в Доврі 1848 року. Нинї важить він 282 кільоґрамів. Обем его грудий виносить 70 цалїв, пояса 83 цалї, а лидки 23 цалї. Помимо таких страшних розмірів той товстяк тїшить ся добрим здоровлем.

— **Смерть під ледом.** В місточку Сімржіц в Чехії утопила ся сими днями в Лабі панна Ів. Злочаньска, сестра б. редактора польскої часописи Nowiny і дописувателька польских часописий, родом Львовянка. Нещаслива мала 15 літ, а смерть постигла єї в часї забави на ледї, коли лїд під нею заломив ся.

— **Щедрий дар.** Вдова по Крупі, звістнім властителю великих фабрик оружия в Ессен, в Німеччинї, жертвувала директорови тих фабрик 500.000 марок на розширене кольонії робітників-інвалїдів в Альтенгофі. Крім того призначила для кождого робітника, працюючого в фабриках Крупа від 25 літ по 100 марок. Число тих робітників виносить до 2000. П. Круп почтила в той спосіб річницю уродин помершого мужа.

— **Часткове замкнене водопроводів.** Нинїшної ночи деякі улицї Львова будуть позбавленї на короткий час води, бо в часї від години 12-ої до 6-ої рано рішив водопроводний уряд випробовати видатність машин в центральній водопроводній стациї. Замкненї будуть водопроводні рури в висше положених улицях міста.

— **Убийство в шпитали.** З Брашо на Угорщинї доносять: Робітник Йосиф Робаль жив в великій незгодї з своею молодою і хорошою жінкою а то длятого, що був о неї дуже заздрістний. Жінцї то не сподобало ся і она перенесла ся до родичів. З розпуки напив ся Робаль лугу і его відставлено до шпиталя. Жінка довідавши ся о тім, почала жалувати свого поступку і написала до мужа картку з повідомленем, що по полудни прийде его відвідати. Коли прийшла, просив муж, аби сїла побіч него на ліжку. Ледве то зробила, вхопив єї Робаль за горло, кинув на ліжко і мосяжним лїхтарем розчерепив їй голову. Жінка погибла на місци.

— **На видїловий курс** з природничої ґрупи, який почав ся дня 25 с. м. в учительскій семинариї в Кракові, покликано отсих учителїв із всхідної Галичини: Мих. Бутиковского з Пізнанки гетманьскої, Анд. Бировича з Ягольниці, Володис. Домбровского з Галича, Льва Ясіньского і Ем. Парильного з Долини, Евг. Кнауера з Великополя, Ів. Ляйтнера з Перемишлян, Йос. Левицкого із Стрия, Назара Мойсака з Городенки, Гната Мороза з Тернополя, Март. Островского з Рускої Рави, Йос. Підгалича з Заловець, Ів. Вербового з Яворова, Руд. Вернера з Борщева, Ів. Вислоцкого з Розенберґу і Меч. Висоцкого з Перемишля.

— **Дирекция Спілки для господарства і торговлї в Перемишли** оголошує, що вже розіслала свій цінник на весну 1904. Надїємо ся, що не тілько патріотизм, наказуючий за такий самий, если не лучший товар складати грошї в своїй одинокій рускій інституциї, но также і цїль, яку маємо а тая есть: піднесене рільничого господарства, яка дає запоруку, що стараємо ся о насїня найдобірнїйші і найвідповіднїйші для нашого краю — вкаже кождому хлїборобови яко одиноке жерело набутя доброго і певного насїня лиш нашу Спілку для господарства і торговлї в Перемишли. Вже час замавляти штучні навози, за доброту котрих ручимо, а о ужитю котрих поучає довладно наша книжочка „Дещо про грунта і навози“, котру вишлемо кождому вже оплатно за надісланем нам готівкою, або в марках почтових 30 сот. — *Дирекция.*

— **З Товариства „Любов“ у Львові.** Канцелярия Товариства находить ся у Львові, Ринок ч. 10, II. поверх, куди просять ся адресувати всї письма і посилки. Для місцевих го-

---

Або тїтка Дора дістала кусник стяжки від леді Андініян, або противно леді Андініян від тїтки Дори — думала Валлї незвичайно зачудована.

— Хиба що такий род стяжок був в тих часах дуже улюблений — гадала она — але то не може бути, бо та стяжка мае певне більше як двайцять лїт. Щось такого носили хиба наші прабабки. Загадка. На всякий спосіб мусїла або мама паннї Блек, або панна Блек дати кусник тої стяжки. Валлї притулила стяжку до уст, заки положила єї до шуфляди.

Замкнула шафку і почала дальше ходити по комнатах, аж прийшов час на снїдане. Відтак заїхав віз і Норберт прийшов з своїм куферком до подорожи.

Валлї і Норберт мали приемну подорож, хоч при кінци єї ждала їх розлука. Для них обоїх було щастем, як могли бути разом. Сер Еверард немов би трохи повеселїв, від коли покинув Шпрінґфільд. Говорив про наближаючі ся вибори, про вигляди Норберта, поясняв їх і давав молодому чоловікови ради, яких той з увагою слухав.

Лишили ся кілька днів в Парижи, оглядали церкви і ґалериї, їздили на прогульки і бачили хороший сьвіт. У Боассіера видали маєток за артистично вироблений кошичок і атласові коробки з цукорками, обідали в найновійшій реставрациї великого сьвіта і провели чудовий вечер в клясичнім театрі Молїера, де виступали елеґантний Фавар і пречудна Дельоней в одній ідилїчній драмі де Муссета. За скоро минули два днї; третого дня вечером поїхав Норберт з сер Еверардом і его дочкою на лїоньский дворець.

— Приїду до вас, скоро лиш відбудуть ся вибори, хиба би ви скорше вернули — сказав він.

— Коли минуть вибори, збере ся парлямент; будеш мати богато роботи з своїми посольскими обовязками — відповів сер Еверард.

— Норберт держачи Валлї руку в своїй аж до послїдної хвилї, стояв при дверех ваґона. То була перша розлука суджених. Глядїли на себе блїді і засумовані без сльоз, але з внутрішною розпукою. Надійшли кондуктори, що виглядали на перебраних вояків. Люди, що не могли найти місця, бігали сюди и туди. Норберт вернув понурий на поганий, недобудований ще бульвар, на котрім стояв дворець.

— Як погано в Парижи самому! — сказав до себе, вертаючи до готелю Брістоль. — Завтра о семій рано від'їзджаю.

Слїдуючої ночи о одинайцятій годинї був він вже в Тенґлї Манор. Вернув дуже знеохочений, немов би вся радість его житя десь щезла.

— Як она привязана до свого вітця! — сказав до себе, думаючи о Валлї і єї вітци. — Я бажав би собі також мати таке довіре до него як она — так его почитати, як она его почитае. Задля неї хотїв би я бути слїпим, коли-б небеса дали менї дар слїпоти. Я хотїв би забути, як він того памятного вечера оминав відповіди на мое питане — як він збув мене самими загальниками, котрі ріжно можна толкувати і обуренем, що не дозваляло справи дальше вести.

XXI.

Жертва.

Було з початком лютого. Понад цїлу сонїшну Рівіеру ішов перший подув весни. Синьо голубе небо відбивало ся в синявім мори і коли би не острий, студений вітер, що від часу до часу зривав ся, то той, хто жив в тїй блаженній полудневій сторонї, міг би гадати, що обманув час о зиму.

Сер Еверард і его дочка переїздили по цїлій Рівіері і задержували ся всїляко: в однім місци сидїли шість, вісім днів, з другого виїздили сейчас, як до вподоби було недужому. Сер Еверард був дивно нетерпеливий і нічим не можна его було вдоволити. Недоставало ему его бібліотеки і спокійного житя в Шпрінґфільдї, котре відповідало більше як кожде инше житє его задумчивій вдачи, хоч він і там, здавало ся, не був нїколи веселий.

Валлї терпіла его примхи і старала ся з незвичайною лагідностию его заспокоїти. Вислів лїкаря, якого сер Еверард радив ся в часї свого послїдного побуту в Льондонї, звучав дуже поважно; серце і легкі були вже від давна нездорові, надія на удержане житя на довший час майже виключена. Кожда инша надія, кожда инше слово викликувало в серци Валлї горяче бажане продовжити то слабе житє — осолодити послїдні дни єї вітця.

— Она зносила свою розлуку від Норберта без слова докору, хоч видавалось їй, немов би від тої пори пропала вся радість єї житя.

Здоровле єї вітця від часу, коли приїхали на Полудне, трохи поправило ся, але его настрій заедно зміняв ся, а та непосидючість, яку Валлї замітила на нім, коли виїхали з Парижа — якась глубока утома, в наслїдок чого найкоротший зимовий день видавав ся ему за довгим — були не меншим терпінем як тїлесні болї. Нїчого, що бачили в часї своїх поїздок з місця на місце, не займало его. Уникав товариства, найбільше своїх земляків, котрі у всїх готелях, до яких він заїздив з Валлию, творили більшість подорожних.

— Коби ми могли де найти який кутик, де могли-б лиш бути самі з нашими книжками і природою — говорив до Валлї і они їздячи

дини урядові від 6 до 7 вечером. — Хто має намір приступити до Товариства в цїли обезпеченя вдовиної взглядно сирітскої ренти або приданого, зволить сю цїль докладно подати, щоби відповідно до того можна вислати потрібні друки до виповненя. — Повний устав Товариства, в якім находять ся всї постанови і найподрібнїйші премійні таблички, становить з членьскою книжкою одну цїлість (71 сторін друку); супротив того висилає канцелярия бажаючим поінформувати ся о цїлях і т. д. Товариства „Любов" на разї тільки „проспекти," в котрих подані дословно всї постанови і витяги премійних табличок, потрібні інтересованим. На жаданє, в якім треба конечно подати: відділ наміреного обезпеченя 1) вдовина, 2) сирітска рента, 3) придане, вік обезпеченого і того, хто має бути обезпечений, подає канцелярия точні інформациї і обчисленя висоти премії. В цїли обезпеченя приданого належить надто подати, коли оно має бути виплачене, чи по 18, 20, 22 чи по 24 році обезпеченої дитини. (На відповідь належить долучити почтову марку на 10 сот.).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує:

— Північно-нїмецкий-галицко-всхідно-полуднево-росийский рух граничний. З днем 1 марта 1904 входить в житє додаток IV. до тарифи часть II. зшитка 1 і додаток III. до части II. зшитка 2.

— Австро-угорско-француский звязок зелїзничий. Рух товаровий з француском зелїзницею північною через Бельгію. — З днем 1 марта 1904 входить в житє нова тарифа виїмкова для перевозу ріжних артикулів, яко посилки фрахтові.

— Стацию Новосїлцї шляхотскі на шляху Львів-Іцкани, уладжену доси тільки для руху особового і пакункового, отворено дня 1 лютого с. р. для загального руху.

— Австро-угорско-румуньский звязок зелїзничий. З днем 1 марта 1904, увійде в житє нова тарифа часть II., зшиток 1, нова тарифа часть III. і нова табеля реекспедициї.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 26 лютого. Делеґация угорска ухвалила на повнім засїданю ординарію і екстраординарію войскове та 15 мілїонів кредиту на нові пушки польні.

Відень 26 лютого. Знищені Росиянами японьскі кораблї під Порт Артуром не були анї панцирники анї кораблї перевозові, лиш старі пароходи призначені на знищенє.

Відень 26 лютого. Доносять тут з Чіфу: 40.000 японьского войска висїло в Чемульпо на беріг і помашерувало в глубину краю.

Петербург 26 лютого. Адмірал Алексїєв, котрий здав команду над сухопутним войском в Квантунґу (конець півострова Ліаотунґ, де лежить Порт Артур) ґен. Штеслеви, виїхав з Порт Артура. Адмірал Макаров, що має стати командантом фльоти, приїде сюди сими днями.

Петербург 26 лютого. На озері Байкальскім поставлено вже шини на леду.

Льондон 26 лютого. З вістий одержаних тут о японьскім атаку на Порт Артур припускають тут, що Японцям удало ся дійстно замкнути росийску фльоту в Порт Артурі за помочию т. зв. брандерів.

Льондон 27 лютого. В палатї льордів заявив льорд Сельборн, що то не правда, мовби японьскі кружляки „Нїшін" і „Касуґа" плили під росийским стягом. Також неправдою єсть, мов би они стояли під командою анґлїйских офіцирів. Офіцири, що вели кораблї з Ґенуи, не належать вже до чинної маринарки а адміралїция вичеркнула їх також з листи диспозицийної на вість, що вступили до служби японьскої.

Наґасакі 26 лютого. Власти японьскі сконфіскували велику скількість вудженого мяса веденого для Росиї з Сан Франціско до Владивостока.

по Рівієрі з місцевости до місцевости немов без цїли, глядали за таким тихим захистом.

В кінци найшли за Марсилією одну місцевість, якої майже не відвідували туристи, а яка сер Еверардови припала до вподоби. То було мале місточко на пісковатій, лініями порослій горі. Між деревами стояло кілька віль, воздух був сьвіжий і здалека видко було Середземне море.

Сер Еверард винаймив одну з тих віль, малий, низький, від сторони міста закритий густим гаєм пінїй домок, котрого передні вікна виглядали на широке сине море.

— Тут останемо аж до від'їзду до Альжиру — сказав сер Еверард і єму, як здавало ся, не спішно ся на горячий африканьский берег.

Замовив фортепян з Марсилії, велику паку нових книжок з Парижа і почав вести пильне, але супокійне житє, котре принесло єму трохи полекші. Валлї дуже тїшила ся.

Ранки були такі теплі, що они могли сидїти на дворі; сонце коло полудня часами так пекло, що треба було виносити найбільший парасоль Валлї.

— Здасть ся, що нам справдї удало ся утечи перед зимою, тату — говорила она весело — ви повинні би ту віллю купити, тодї могли-б ми кождого року сюди приїздити.

— Сьвіт великий, люба дитино. Чого вязати ся з одним місцем землї? На другий рік можемо перезимувати в Єгипті.

— Тодї поїхав би і Норберт з нами, правда, тату? — відважила ся Валлї спитати і почервонїла. — Чей перед кінцем року відбуде ся наше весїлє? Ви знаєте, любий тату, що я й опісля буду все вашою послушною дочкою. А Норберт стане вам за сина.

— Ти не знаєш, що говориш, Валлї — відповів їй отець нетерпеливо. — То неможлива річ.

Вечером того самого дня поклав отець Валлї свою руку на єї плече і нїжно притулив єї до себе.

— Валлї — спитав мягко — чи ти чуєш ся щасливою при менї?

— Цїлком щасливою, любий тату.

— А однако жертва, якої я зажадаю від тебе, спричинить тобі дуже а дуже богато смутку.

— Жертва, тату? — спитала, побороюючи в собі внутрішний страх. — Я готова принести для вас кожду жертву.

— Хочу, аби ти виреклась ся Норберта.

Она легко скрикнула, немов би єї хто уколов.

— Я то гадала! — сказала беззвучно.

— Суть такі обставини, наслїдком котрих твоє подружє з ним не принесло би нїколи, нїколи щастя, нї тобі, нї єму. Я чув то, коли він перший раз попросив о твою руку. На жаль, пізнїйше, коли я бачив, як твоє серце пристало до него, я в своїй слабости подав ся. Але я все знав, що зробив зле. Бо я був пересьвідчений, що таке подружє не може щасливо скінчити ся.

— Але чому, тату? З якої причини? Я вас послухаю, добре, я відречу ся єго, єго, що менї дорожший як всьо иа сьвітї, крім вас. Ви все будете перші. Я вже вам то казала. Але, тату, не поводїть ся зі мною як з малою дитиною. Коли маєте оправдану причину, длячого я і Норберт не можемо бути щасливі, то скажіть єї, поясніть, а я згоджу ся на всьо.

— На нещастє я не можу тобі тої причини виявити. Мусиш менї вірити на слово.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-europ. часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия. Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский уділ 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 ½ % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цїнні папери льоновані в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клґр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Аптика в Королївцї

поручає

В. АЛЄРГАНДА

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся з шклянцї кипячої води і той відвар пе ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).